

SASKIA M.N. OUDSHOORN

GRENZELOOS

geluk

Geluk-serie
DEEL 3

Eerder verschenen van Saskia M.N. Oudshoorn bij
Zomer & Keuning:

Geluk-serie:

Recept voor geluk

Breekbaar geluk

Grenzeloos geluk

Liefde in Milaan-serie:

Toeval bestaat niet

Loes, Luca en Liz

Casa dell' Amore

Foodtruck Fiësta-serie:

In de ijskast

Een ijskoude klus

Meisje met het ijsje

Saskia M.N. Oudshoorn

Grenzeloos geluk

Geluk-serie – deel 3

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020546200

NUR 340

2021, Uitgeverij Zomer & Keuning

Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

© 2019 Saskia M.N. Oudshoorn

Grenzeloos geluk is gebaseerd op de gelijknamige uitgave die in 2021 verscheen bij Kobo Originals.

Omslagontwerp Splendid Grafisch Ontwerp

www.saskiaoudshoorn.com

www.zomerinkeuning.nl

Alle rechten voorbehouden

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en verantwoorde wijze om te gaan met natuurlijke bronnen. Voor de papieren editie van dit boek is daarom gebruikgemaakt van papier waarbij zeker is dat de productie ervan niet heeft geleid tot bosvernietiging.

Terugblik *Recept voor geluk*

De 24-jarige Liv werkt onder toezicht van een opdringerige manager – Willem de Wilt – in de keuken van een groot hotelketen: Van der Arend. Ze maakt lange dagen en het werk is eentonig; ze kan niets van haar creativiteit kwijt in het gebak dat ze dag in dag uit op basis van exact hetzelfde recept moet maken. Laurens is kok in het hotel en de twee raken goed bevriend.

Wanneer ze op een regenachtige middag samen met haar vriend Onno langs een verwaarloosd winkelpand in de binnenstad slentert, komt haar droom van een eigen patisserie opeens weer in alle hevigheid opzetten. Onno heeft zijn bedenkingen, maar Liv besluit de sprong te wagen en ondertekent impulsief het huurcontract. Al snel komt ze erachter dat een eigen zaak beginnen heel wat voeten in de aarde heeft. De hulp die ze krijgt van Matthew – kinderarts en de handige en vooral knappe zoon van Jacob Nienhuis, de huurbaas – is daarom meer dan welkom. Maar zijn aanwezigheid zorgt er ook voor dat Livs relatie met Onno steeds meer onder druk komt te staan.

Matthew heeft een jongere zus, Sara, die het syndroom van Down heeft. Sara woont in een gezinsvervangend tehuis en is ook gek op bakken. Als Livs Lekkernijen eindelijk open is, komt ze regelmatig langs.

Er wordt in het dorp waar ze wonen een bakwedstrijd uitgeschreven: Heel Zuid-Holland Bakt. Livs beste vriendin Kate haalt haar over om mee te doen. Onverwachts doet Sara ook mee en

beiden komen uiteindelijk in de finale.

Sara heeft per ongeluk een fout gemaakt in het recept van haar appeltaart. Liv ruilt haar taart om met die van Sara en daardoor wint Sara de wedstrijd. Liv wordt tweede en grijpt naast het prijzengeld: tienduizend euro! Die kon ze juist zo goed gebruiken om het oude pand en de tuin verder op te knappen.

Als Matthew Liv komt ophalen om mee naar het feest te gaan, bekent hij verliefd op haar te zijn en belanden de twee tussen de lakens.

Tijdens de feestavond na de bakwedstrijd drinkt Onno, de ex van Liv, veel te veel in zijn woede en frustratie om het stranden van zijn relatie met Liv. Hij geeft Jacob Nienhuis de schuld ervan: als hij Liv het pand aan de Voorstraat niet zo goedkoop te huur had aangeboden, was dit allemaal niet gebeurd en zouden Liv en hij naar zijn idee nog gewoon samen zijn. Derek, de vriend van Kate en Onno's beste vriend, probeert hem te kalmeren.

Terugblik *Breekbaar geluk*

Onno rijdt in beschoonen toestand achter Jacob en Sara Nienhuis aan. Hij ziet in Jacob, de vader van kinderarts Matthew, op wie zijn ex-vriendin Liv verliefd is geworden, de aanstichter van het kwaad. In de achtervolging verliest Jacob Nienhuis de macht over het stuur en zijn auto vliegt de weg af, tussen het hoge riet waar niemand hem kan zien.

Overstuur en met nog veel te veel alcohol in zijn bloed, belt Onno de volgende ochtend Liv op. Hij bekent dat hij de avond ervoor achter de twee aan is gereden en dat ze van de weg zijn geraakt. Hij beweert er niets mee te maken te hebben.

Ondertussen wordt Matthew gebeld door de ongeruste buurman van zijn vader. Liv verzint snel dat ze net van haar vriendin Kate gehoord heeft dat die in de buurtapp gelezen heeft dat er een auto van de weg is geraakt. Een Volvo, net zoals Jacob Nienhuis heeft. Liv en Matthew gaan eropaf en vinden inderdaad Jacob en Sara zwaargewond in de auto.

De politie ontdekt sporen op de lak en concludeert dat er een andere auto betrokken bij moet zijn geweest. De sporen wijzen naar Onno en dan kan Liv niet anders dan bekennen dat ze uit medelijden voor Onno gelogen heeft, niet wetende dat hij echt schuld aan het ongeluk had.

Matthew is woedend en wil niets meer met haar te maken hebben – hij dacht eindelijk iemand gevonden te hebben die hij volledig kon vertrouwen en dan gebeurt dit!

Liv zoekt troost in haar werk en bij haar vrienden: Kate die haar mee naar Maastricht neemt en een gesprek met Onno regelt, en Laurens, de stoere kok die samen met haar bij Van der Arend werkt. Eindelijk vertelt Onno over zijn verleden en zijn jeugd en het verdriet dat hij had toen Liv hem verliet.

Op een avond vindt Liv op zolder een oud dagboek van oma Nienhuis, die vroeger een bakkerij runde in het pand waar nu Livs Lekkernijen zit. Ze bedenkt een plan om Matthew terug te winnen, maar ze is niet de enige die dat wil: Matthews ex-verloofde, de anesthesiste Lucia, heeft spijt van haar breuk met hem. Tot overmaat van ramp ontdekt Liv dat de eerste nacht met Matthew niet zonder gevolgen is gebleven...

Nadat Matthew Onno's zusje Merel op de Eerste Hulp heeft behandeld, neemt Onno een besluit waardoor alles verandert: hij vertelt Matthew de waarheid over wat er precies gebeurd is in de nacht van het ongeluk en dat hij besloten heeft zichzelf aan te geven bij de politie.

Matthew realiseert zich dat Liv laten gaan het domste is wat hij kan doen.

1

Laurens

Een jaar later

‘Maybe all this trouble is all I ever need.’

Ik zit op een houten bank in de enorme hal van het kasteeltje waar Liv en Matthew vandaag gaan trouwen. Mijn kont doet nu al zeer en de dag is nog maar net begonnen. De marmeren vloer glimt zo overmatig dat ik mijn haar erin zou kunnen kammen, ware het niet dat het vandaag in een strakke knot in mijn nek bijeengebonden is. De zonnestralen die in mijn nieuwe, zwartleren schoenen weerkaatsen, zouden een piloot kunnen verblinden. Ver weg in de strakblauwe lucht die ik door de enorme dubbele deuren kan zien, trekt een vliegtuig witte sporen door de hemel. Ik had het niet erg gevonden om daar nu in te zitten.

Samen met Sam, de beste vriend van Matthew, en Mick, de neef van de bruidegom, zijn wij de mannelijke gasten die de hele dag op de bruiloft aanwezig mogen zijn. Of móéten zijn; het is maar net hoe je het bekijkt. We dragen dezelfde pakken, in een net iets andere tint dan het kostuum van de bruidegom. Matthew draagt een vestje onder zijn colbert en een brede, witte satijnen stropdas, maar wij hebben geen vestje aan. Ik draag zelfs geen stropdas. Dat is me echt een brug te ver. Ik krijg het al benauwd als ik eraan denk dat

ik de hele dag met zo'n knoop om mijn nek moet lopen. Een strop. Dat pak en die schoenen zijn al erg genoeg. Trouwen is niets voor mij, maar toch kan ik een steek van jaloezie niet onderdrukken.

Van huwelijken krijg ik de kriebels. Behalve Liv weet niemand dat wij lang geleden iets voor elkaar voelden. We besloten er niets mee te doen. Ik heb daar vrede mee nu ik zie hoe gelukkig zij en Matthew elkaar maken. Het bewijs van hun liefde zit tussen hen in op de achterbank van de zilverkleurige Rolls-Royce die net het grindpad op komt rijden.

En toen danste Kate, Livs vriendin, mijn leven binnen. Kate is minstens zo geweldig als Liv. En ze was destijds minstens net zo bezet.

Matthew stapt uit en opent het achterportier om de Maxi-Cosi te pakken. Hij snelt met het stoeltje met Flynn erin aan zijn arm om de auto heen en opent met zijn andere hand de deur voor Liv. Elegant stapt Liv uit. Eerst komt er een slank, gebruind onderbeen tevoorschijn. Haar voet is gestoken in een pump met scherpe punt en een duizelingwekkend hoge hak. Ik hou van vrouwen met hoge hakken. Ik vang een glimp van de kanten kousenband op. Kate had al uitentreuren beschreven wat Liv zou dragen vandaag en ze heeft geen woord te veel gezegd. De jurk is spectaculair. Maar het allermooiste wat ze draagt, is de oogverblindende glimlach om haar lippen. Mijn beste vriendin en collega straalt. Het zonlicht dat gefilterd wordt door de ruisende bladeren aan de bomen om het landgoed heen, zet haar in een halo van knipperend licht. Zelfs de natuur vindt dat deze vrouw in de spotlights hoort te staan.

Ze kust Matthew; met haar hand op zijn achterhoofd trekt ze hem naar zich toe. Ze heeft nu al geen lippenstift meer op. Ik grinnik. Echt iets voor Liv om zich daar niet druk over te maken. Twee handjes steken omhoog uit de Maxi-Cosi. Liv buigt naar beneden en drukt een zoen op het bolletje van de mini-uitvoering van Matthew.

Langzaam sta ik op van het bankje. Met mijn vingers aan de messcherpe vouw van mijn broek trek ik de nauwe pijpen over mijn bovenbenen naar beneden. In mijn weekendtas, die al boven in een kamer ligt, zit mijn favoriete jeans van joggingstof. Ik kan er nu al naar verlangen om die morgen aan te trekken. Zoveel beter dan dit strakke apenpak. Waarom trouwen mensen niet gewoon in hun favoriete outfit? Ik knoop mijn jasje dicht, zet mijn grootste glimlach op en loop richting het bordes om mijn plaats in de erehaag van familie en vrienden in te nemen.

Kate komt naast me staan. Ze tikt met haar schouder mijn bovenarm aan.

‘Wat is ze mooi, hè?’ vraagt ze. Haar stem klinkt ongewoon hoog.

Ik voel dat ze haar hand in mijn vuist probeert te leggen. Ik ontspan mijn vingers en vlecht ze in de hare. Glimlachend kijk ik opzij. Ook Kate ziet er vandaag prachtig uit. Gelukkig heeft ze zich als bruidsmisje niet in zo’n aanstellerige suikerzoete wolk van pastelkleurig tule hoeven te hijsen. Ze heeft een korenblauwe, strapless jurk aan. Het lijfje sluit glad aan op haar bovenlichaam en drukt subtiel haar borsten omhoog. Door de wijd uitwaaierende rok die tot net boven haar knieën reikt, lijkt haar middel extra smal. Mijn handen passen precies om die taille. De hakken van de pumps zorgen ervoor dat haar benen slank en sexy onder de zoom van de jurk tevoorschijn komen. Ik ben een bofkont.

Kate is absoluut een schoonheid. Spontaan, maar gedisciplineerd als het moet. Ik weet dat ze al een paar maanden extra haar best doet op de sportschool. Ze is het type meisje op wie Sjoerd en ik een paar jaar geleden een weddenschap zouden hebben afgesloten over wie haar het snelst in bed kon krijgen. We hebben niet gewed, maar anders had ik gewonnen. De afgelopen maanden heeft Kate al ontelbare keren in mijn bed en in mijn armen gelegen. En nu ben ik bang dat ze meer van me verwacht. Een dag als vandaag is de perfecte aanleiding om het daarover te hebben.

Hoe gek ik ook op haar ben, dat is me nét een stap te ver, te snel. Een huwelijk is niet alleen een krabbel voor de wet, een mooie dag, een tof feest en daarna een huwelijksreis. Trouwen is een verbintenis van twee mensen die uitspreken dat ze een leven lang bij elkaar willen blijven, wat er ook gebeurt. Het geluk van een ander boven dat van jezelf stellen. Ik weet niet of ik dat ooit zal kunnen. Begrijp me niet verkeerd, ik ben geen egoïstische klootzak, maar Kate verdient alleen het beste en ik heb geen idee of ik dat voor haar kan zijn – hoe graag ik dat ook zou willen.

2

Kate

‘Alles is liefde voor wie stilletjes verlangt.’

Als ik mijn beste vriendin onder de met witte rozen, lathyrus en satijnen linten versierde pergola zie staan, moet ik mijn best doen om de brok die zich plots uit het niets in mijn keel heeft genesteld weg te slikken. Haar rechterhand rust in die van Matthew. Ze kijken elkaar zo intens en jaloersmakend verliefd aan dat het me niet zou verbazen als ze er niets van zouden merken wanneer alle gasten nu wegliepen en ze daar met zijn drietjes aan het einde van de met rozenblaadjes bestrooide loper overbleven.

Haastig rits ik het overvolle handtasje dat ik vandaag bij me heb open en trek een pakje papieren zakdoekjes tevoorschijn. Wanneer het wipstoeltje dat op een tafeltje tussen hen in staat begint te bewegen en er een kirrend geluidje van de kleine Flynn uit komt, dep ik met het zakdoekje de tranen weg die onverwachts tussen mijn wimpers vandaan rollen. Liv en ik hebben vanochtend stui-terend van de zenuwen met veel moeite meer dan een uur redelijk stilgezeten voor de bruidsmake-up. Het zou onnoemelijk zonde zijn als de mascara al aan het begin van deze prachtige dag onder mijn kin hangt in plaats van dat het mijn wimpers verleidelijk krult.

Net als Liv wil ik er vandaag op mijn allermooist uitzien.

Net als Liv ben ik ongelooflijk zenuwachtig.

Voor haar en Matthew moet vandaag de één-na-mooiste dag van hun leven worden. Ook voor mij is het een belangrijke dag, en niet alleen door de rol van bruidsmeeisje alias persoonlijk assistente alias suikertante die ik vandaag heb. Ik zal Liv ieder moment bijstaan en ik hou een oogje op het mooiste in hun leven: Flynn. Matthews vader en Livs ouders zijn gek op de kleine man die hun levens in het kwadraat verrijkt heeft, maar ze zijn huiverig om echt voor hem te zorgen. Dat komt vast nog wel als hij wat groter en minder breekbaar is.

Het is allemaal zo snel gegaan. Ook voor hen. Tot mijn verbazing heb ik zelf geen enkele moeite met stinkende poepluiers en zure spuugvlekken. Flynn lijkt net zo gek op mij te zijn als ik op hem – voor zover je dat bij een baby van een paar maanden oud kunt beoordelen. Hij ziet er vandaag zo schattig uit dat ik hem wel op kan vreten. In het Turkse naaiwinkeltje in de straat waar ook Livs Lekkernijen zit, hebben we een piepkleine smoking van joggingstof laten maken. Het pakje bestaat uit een broek, een T-shirtje van zacht katoen, een vestje met ieniemienie knoopjes en een jasje. Matthew heeft hem vanochtend aangekleed en heeft er iets van een kwartier over gedaan om die speldenknoppen van knoopjes met zijn trillende vingers dicht te krijgen. Aan zijn voetjes heeft Flynn zwartleren slofjes, met veters erop getekend.

Ik zweer het, ik kon mijn eierstokken bijna horen rammelen toen hij vanochtend vroeg vrolijk met zijn schattige tandeloze lach naar Liv en mij opkeek. Het dikke haar dat hij van zijn vader heeft meegekregen en dat Liv nog niet heeft willen laten knippen, was met een beetje gel in een zijscheiding gekamd en maakte hem nog snoeperiger. Ik weet het zeker: die gaat over een jaar of achttien een hoop harten breken. En uiteindelijk iemand heel gelukkig maken. Net als zijn vader.

Laurens is ook een van de speciale gasten die de hele dag niet van Livs en Matthews zijde zullen wijken. In zijn nieuwe, op maat gemaakte grijze pak van een soepele stof met een glimmend vleugje ziet hij er bijzonder smakelijk uit. Een stropdas had hij geweigerd om te knopen. Het jasje spant strak om zijn brede schouders, de smalle pijpen van de broek sluiten bijna naadloos om zijn gespierde benen. Het overhemd, dat zo wit is dat het bijna licht geeft als hij in de zon staat, is niet helemaal dichtgeknoopt en laat een glimp van zijn gebruinde borstkas zien. Wanneer hij een bepaalde beweging maakt, kan ik net de grote tatoeage zien die vanaf zijn borst over zijn arm naar zijn rug loopt. Hij kan mij niet bewegelijk genoeg zijn.

Zijn dikke, lange haar is in een keurige knot gebonden. Ik probeer er niet aan te denken dat hij vanavond dat elastiek uit zijn haar trekt en die woeste lokken losschudt. Vóór Derek vond ik mannen met lang haar en baarden aanstellerige types. *Niets voor mij*. Nu kan ik me niet eens meer voorstellen dat Laurens ooit kort haar had. Als hij 's avonds voor me staat, zijn haar uit zijn gezicht strijkt en de tatoeage op zijn biceps ongewild bij die beweging aanspant, hoeft hij me niet eens aan te raken of ik word al overrompeld door een acute aanval van lust.

Ik slik. Met mijn hand druk ik op mijn buik en spreek de vlinders die daar al de hele dag ongeduldig rondfladderen bestraffend toe. 'Nu nog niet,' fluister ik binnensmonds.

Laurens houdt zich een beetje afzijdig. Volgens mij zijn traditionele huwelijken niet zo zijn ding. Als we het over de trouwerij van vandaag hadden, en daar hebben we het de afgelopen maanden vaak over gehad met Liv en Matthew, gleed er een soort van masker over zijn gezicht. Het leek soms wel of hij zich voor me afsloot, afstandelijker werd. Ik weet dat Liv en hij lang geleden een soort van crush hadden. We hebben het er nooit over gehad; Liv had me laten zweren er nooit tegen hem over te beginnen. Maar ik kan me niet voorstellen dat hij daar nu nog mee zit. Niet met wat

Laurens en ik nu samen hebben. Het komt wel goed met hem. Ik ben precies goed voor hem. Het wordt hoog tijd dat hij toegeeft dat onze relatie naar het volgende level moet.

Vanaf de plechtigheid, de fotosessie, de high tea, het uitgebreide diner en het feest zullen wij samen zij aan zij met het bruidspaar staan. Na het feest blijven we slapen in dit luxe kasteeltje dat de familie Nienhuis heeft afgehuurd voor de bruiloft en de dag erna. De perfecte setting. Vannacht moet het eindelijk gaan gebeuren.

Het moet.

3

Bijna een jaar geleden

‘I’ll be there for you – like I’ve been there before.’

Liv kwam met de breedste lach die ik ooit op haar knappe gezicht gezien had de woonkamer van het kleine appartement dat Derek en ik sinds een paar maanden bewoonden binnenstormen. Mijn vriend had haar binnengelaten en mompelde in de hal iets wat leek op ‘ik ga een biertje met Onno doen’, voordat hij de voordeur met een klap achter zich dichttrok.

Ik stond op en voordat ze me omhelsde, gleed haar fronsende blik over mijn gezicht. De lach om haar lippen verdween meteen. ‘Alles goed?’ vroeg ze ongerust.

Ik gooide de *LINDA.*, die ik in mijn handen geklemd hield, met een zwaai op tafel. ‘Niks bijzonders. Het gaat niet zo lekker tussen Derek en mij,’ meldde ik achteloos met mijn hand zwaaiend, alsof ik zojuist vertelde dat ik nog niet wist wat ik vanavond moest eten. Met een weemoedig gebaar haalde ik mijn schouders op en leunde tegen haar aan. Haar warme armen om me heen waren heerlijk troostend.

‘Het komt toch niet doordat het tussen mij en Onno uit is, hè?’ klonk haar stem bij mijn oor. Liv verbrak onze omhelzing. Met

gestrekte armen hield ze me vast en haakte haar blik in de mijne.

Sputterend weersprak ik haar. Het had zeker niet meegeholpen dat we nooit meer iets met zijn vieren deden. Tegenwoordig had ik de hele tijd het idee dat ik Onno en Derek in de weg zat als we met z'n drieën uitgingen. Ik was het vrouwelijke wiel aan de wagen. Tenminste, zo voelde het. Ik weet niet of Derek en Onno het expres deden. Liv hoefde het niet te weten. Het was net weer soort van goed tussen haar en Matthew, en ik wilde mijn beste vriendin niet vermoeien met zaken die ze toch niet kon veranderen.

Al langer had ik twijfels over mijn relatie met Derek, maar het was nu niet het geschikte moment om met hem te breken. Was er ooit wel een geschikt moment? Jammer genoeg had ik niet net als Liv een knappe dokter ontmoet of een prachtig pand voor een prikkie op de kop getikt waar ik eventueel naartoe kon verhuizen. Als ik bij Derek wegging, zou ik met de huidige huizenprijzen en de ellenlange wachtlijsten voor een huurwoning met hangende pootjes terug naar mijn ouders moeten. En wie zit daar nou op te wachten als je vierentwintig jaar bent en net op eigen benen staat?

Ik zag het 'ik had het je toch gezegd'-gezicht van mijn vader al voor me. Mijn zusje Chloe zou haar hometrainer en haar yogamat weer uit mijn oude kamer moeten verwijderen. Dat moment zou ze ongetwijfeld maximaal benutten om weer een paar dagen vreselijk dramatisch te doen. Mijn zus had haar beroep als actrice in een dramaserie misgelopen. Er zat niets anders op dan er voorlopig maar het beste van te maken. *Met Derek.*

'Nee, hoor.' Ik forceerde een lach op mijn gezicht. 'Gewoon. Even niet zo lekker in mijn vel. Gaat wel weer over.' Ik veegde een paar haren uit mijn gezicht en probeerde haar zo onverschillig mogelijk aan te kijken.

'Genoeg over mij. Waar komt die overdreven glimlach vandaan?' Ik draaide met mijn wijsvinger een rondje ter hoogte van haar gezicht. De lippen van mijn vriendin krulden zich weer. Haar

hele gezicht lichtte op toen ze haar rechterhand voor mijn gezicht hield. Ze wiebelde haar vingers heen en weer. Aan haar ringvinger fonkelde een prachtige ring. De groene steen in een bijzondere, gouden setting was omringd met ontelbare diamantjes. Het was geen ring die je in de etalage van de gemiddelde juwelier zag liggen, maar eerder verwachtte aan de vinger van iemand als Meghan Markle, de hertogin van Sussex.

Ik pakte haar hand vast en ademloos keek ik naar het sieraad. Daarna verplaatste mijn blik zich naar haar gezicht. Haar ogen glommen. Tranen welden op. Liv beet op de binnenkant van haar lip. Ze deed overduidelijk krampachtig haar best om niet te gaan huilen.

‘Is dit...? Gaan jullie...?’

Ze knikte. ‘Matthew heeft me ten huwelijk gevraagd.’ Ze snotterde nu echt.

‘Dat is... Dat is geweldig,’ zei ik, terwijl ik de vlam van jaloezie die in mijn binnenste ineens aanwakkerde probeerde te negeren. Gisteravond was ze naar Matthews appartement gegaan om de gebeurtenissen van de weken daarvoor uit te praten en een half etmaal later stond ze hier voor me, met een zo te zien peperdure verlovingsring om haar vinger. Matthew was een van de knapste mannen die ik ooit gezien had. Bovendien was hij kinderarts en wonder boven wonder ook nog eens ontzettend aardig. Een veel te zeldzame combinatie. Ik gunde het Liv van harte, maar ik wilde ook proeven van het geluk dat haar ineens in de schoot geworpen leek te worden. Al was het maar een heel klein hapje. Een flinter. Oké, een kruimeltje. *God, gooi me een kruimel toe.* De ring was minstens een paar jaar huur waard.

‘Ga even zitten.’ Ik gebaarde naar de bank. ‘Roseetje?’

Liv schudde haar hoofd. ‘Heb je ook thee?’

‘Thee?’ vroeg ik verbaasd. Liv was gek op rosé en ik kon me voorstellen dat ze juist op een moment als dit trek had in alcohol. Ik in ieder geval wel.

‘Ja, graag.’ Ze klemde haar handtas vast en krulde zichzelf in een hoek van de bank op. De knokkels van de vingers die de tas vasthielden – alsof er ieder moment een tasjesdief achter de bank vandaan kon springen – werden wit. Net zo wit als haar gezicht. Ik opende mijn mond om nog iets te zeggen, maar draaide me toen op mijn hakken om en liep naar de keuken. Na een paar minuten kwam ik met een glas rosé voor mezelf en een kop dampende thee voor Liv terug de woonkamer in lopen. Ze zat nog precies hetzelfde. Op een schotelkje had ik twee plakken cake gelegd. Zelfgebakken. Met een meesterbakker als vriendin voelde ik me bijna schuldig wanneer ik een kant-en-klare cake in de supermarkt kocht. Stiekem deed ik dat nog weleens. Derek geloofde het wanneer ik beweerde dat ik alles zelf bakte. Maar daar had ik lang niet altijd zin in. Of tijd voor. Bovendien had zijn moeder hem twee handen meegegeven en kon hij die zelf ook weleens uit de mouwen steken in de keuken. Toen Liv nog samen was met Onno, verzuchtten we regelmatig dat we de meest ongeëmancipeerde mannen op aarde getroffen leken te hebben. Liv had daar nu in ieder geval geen last meer van.

Gelukkig wist ik me er gisteravond toe te zetten om te gaan bakken. Het was bovendien een goed excuus om niet de hele avond naast Derek op de bank te hoeven Netflixen en me ongelukkig te voelen. Te kijken naar drugshandelaren die elkaar bloederig afslachten om helemaal niks, of naar duizenden zombies die uit iedere hoek van het scherm tevoorschijn kwamen zwalken en met een slag van een scherp voorwerp met een zompig geluid in tweeën werden gespleten.

Liv zette haar tas eindelijk op de grond en pakte de mok warme thee tussen haar handen. Zenuwachtig wiebelde ze met haar benen.

‘Goh. Mijn beste vriendin gaat trouwen,’ zei ik om de ongemakkelijke sfeer die opeens tussen ons in leek te hangen te verbreken. ‘En zo jong nog.’ Ik grijnsde. ‘Wat moet er nu van onze plannen om de wereld te veroveren terechtkomen?’

Ze keek met grote ogen naar me op. ‘Ik had het huwelijksaanzoek niet verwacht. Het was een complete verrassing.’

Ik nam een klein slokje van de koude rosé. ‘Waarom heeft Matthew je opeens gevraagd?’ Dat klonk veel te onaardig. ‘Ik bedoel, jullie zijn nog maar nét weer soort van bij elkaar en met alles wat er gebeurd is de afgelopen tijd...’ hakkelde ik.

Liv zette haar mok op tafel en schoof terug op de bank. Zenuwachtig friemelde ze aan het armbandje om haar pols. Het arme ding werd vast duizelig, zo vaak draaide ze het rond. ‘We hebben alles gisteravond uitgesproken.’

Gisteravond was ze voor het eerst sinds tijden weer bij Matthew langsgegaan. Hij zou voor haar gaan koken. En nu zat ze hier, op onze sjofele bank met een knoeperd van een ring om haar vinger en kondigde aan dat ze gingen trouwen. Schiet mij maar lek. Ik snapte er he-le-maal niets van.

Ze staarde me aan en slikte een paar keer voordat ze begon met praten. ‘Ik weet het. Ik ben ook pas vierentwintig. En ik heb mezelf nooit als een getrouwde vrouw voor mijn... dertigste of ergens rond die leeftijd in gedachte gehad.’ Ze sloeg haar ogen neer. ‘Ik zag mezelf ook niet als moeder voor die tijd,’ fluisterde ze.

‘Moeder?’ Mijn stem schoot minstens een hele octaaf omhoog. Céline Dion was er niets bij. Ik keek naar de kop thee op tafel en weer naar haar. Het kwartje viel. ‘Ben je... Ben je... zwanger? Krijg je een kindje?’

Ze keek me aan en knikte. ‘Yep, een kindje. Geen puppy.’ Haar stem was iel en ze perste er een lachje uit dat bijna verontschuldigend leek. ‘Verrassing.’

Verbijsterd door deze onverwachte wending leunde ik naar achteren en nam een grote slok. Het koude vocht gleeed door mijn keel en gaf me een paar seconden langer de tijd om na te denken. Na een paar tellen zette ik het glas neer en plofte naast haar op de bank. ‘Zwanger. Mijn vriendin krijgt een baby en ze gaat trouwen.

Wauw. Nu is het echt tijd om met de snelheid van het licht volwassen te worden.'

Naast me hoorde ik een grinnik. Liv pakte mijn hand. Die voelde klam aan. 'Wil je peettante worden? En bruidsmeisje?'

'Nou, ik moet nog even over de verantwoordelijkheden nadenken. Suikertante... Ik bedoel, ik ben óók nog zo jong.' Lachend trok ik haar naar me toe en drukte een kus op haar wang. 'Gefeliciteerd, lieverd. Ik ben ontzettend blij voor je. Dat kind krijgt de beste ouders die hij of zij zich maar kan wensen. En jij de allerleukste man. Ik ben jaloers op je.' Het voelde minder erg wanneer ik het hardop uitsprak. Ik was stikjaloers, maar ik maakte van mijn hart tenminste geen moordkuil.

'Voor jou loopt er echt ook iemand rond die jou heel erg gelukkig gaat maken. Mocht Derek er niet in slagen,' haastte ze zich erachteraan te zeggen. Liv drukte zich bijna wanhopig tegen me aan. Haar handen wreven over mijn rug.

Ik liet haar los en legde mijn hand voorzichtig op haar buik. 'Maak je maar geen zorgen over mij. Denk aan Mister Peanut hier.'

'Erwtje, heet hij.' Haar vingers sloten zich over die van mij. 'Help je me?' vroeg ze zachtjes.

Ik wist wat ze dacht; mijn beste vriendin had weinig geheimen voor me. Haar moeder zou niet de oma kunnen zijn die ze voor haar kind wenste. Die iedere moeder voor haar kind wenste.

'Natuurlijk help ik je. Je mag me dag en nacht bellen.' Ik sprong op en klapte enthousiast in mijn handen. 'We gaan bruidsjurken uitzoeken en schandalig veel babykleertjes kopen!'

Haar hele gezicht klaarde op. 'Ik kan het zelf bijna niet geloven. Een eigen zaak. Trouwen en moeder worden. Pfoeh. Een normaal mens zou het van minder op zijn heupen krijgen.' Ze vertrok haar mond in een scheve lach. 'Gelukkig ben ik de kalmte zelve.' Ze rolde met haar ogen.